

*majd nyáron a parton leginkább, a fürdőzés előszelében,
vult, úgy látszik, mihez mérnie, már nem volt fiatal,
pont a köztesben, ahol felbukik, amin
el lehet bukni a nyugodt éveket,
séta, csak úgy, fű esése, szárait lefekteti a földre a szél, az milyen
bár addig hasonlítgatott, hiányolt, számolta az éveket,
nő, burjánzik, még az erkélyen is kicsiben, az évelők
lám, hogy magukra találnak, maguktól, kinek
míg észre nem vette, talán azt számolja, gyűjtögeti az érveket,
hogy mióta nem szabad,
mióta bomlik ugyanúgy, mióta nem változott
hogy minden ugyanúgy, szinte egy csapásra
mert irigyli,
képzeletével pótolja,
és ha kell, kitalálja akár,
(ahelyett, hogy)
ami előtte van, vagy lehetne egykönnyen;
csak sokat beszélt, aztán elhallgatott.*

